**Република Србија**
**ВРХОВНИ СУД**
**Рев 7115/2024**
**03.12.2025. године**
**Б е о г р а д**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Гордане Комненић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Јанковић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 552/23 од 19.10.2023. године, у седници одржаној 03.12.2025. године, донео је

**Р Е Ш Е Њ Е**

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 552/23 од 19.10.2023. године.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ,** као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Београду Гжрр1 552/23 од 19.10.2023. године.

**О б р а з л о ж е њ е**

Пресудом Првог основног суда у Београду Прр1 127/22 од 18.04.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиљи на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати 2.052,00 динара са законском затезном каматом од 02.03.2022. године до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавеже тужена да тужиљи на досуђени износ плати законску затезну камату почев од 04.01.2002. годие до 01.03.2022. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка од 39.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Београду Гжрр1 552/23 од 19.10.2023. године, ставом привм изреке одбијене су као неоснована жалба тужиљи и тужене и потврђена

првостепена пресуда у ставу првоми трећем изреке. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права и предложила да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Правноснажном пресудом одлучено је о накнади имовинске штете која је тужиљи изазвана повредом права на суђење у разумном року у смислу одредбе члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року, у предмету Привредног суда у Београду Ст 56/10 (стечајни поступак над стечајним дужником „Беобанком“ ад према којем тужиља има призното ненамирено потраживање из радног односа). О овом праву тужиље и висини тражене накнаде, судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Побијана пресуда усклађена је и са правним ставовима о одговорности државе за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизмирена у поступку стечаја вођеним над стечајним дужником са већинским друштвеним или државнм капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року (закључак усвојен на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, допуњен на седници Грађанског одељења од 27.09.2019. године). Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5, у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија недозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, док је ставом 4. истог члана прописано да се као спорови мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац у тужби навео не прелази износ из става 1. овог члана. Против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена, јер је тако прописано чланом 479. став 6. истог закона.

Тужба у овој правној ствари поднета је 02.03.2019. године. Вредност предмета спора је 2.052,00 динара.

Побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности, јер вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу

Народне банке Србије на дан подношења тужбе, из чега следи да ревизија није дозвољена, на основу члана 479. став 6. ЗПП.

Из изложених разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу другом изреке донео применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија**
**Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка**
**Заменик управитеља писарнице**
**Миланка Ранковић**